Cuntanın karanlık plan ve demagojilerini boşa çıkaralım !

Karkerên Hemû Welatan Yekbın !

PÊŞENG

BO ŞOREŞ

25 ŞUBAT 1985

SAYI : 27

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTİYA PÊŞENG A KARKERÎ KURDISTAN

Yamalı Bohça

Son dönemlerde basta cuntanın kukla partilerinde olmak üzere genel olarak burjuva parti saflarında bunalım ve çelişkiler yumağı büyüyor. Açıktır ki "demokrasicilik" oyununun gerçek yönleri; kurulan parlamentonun göstermecilik olduğu, rejimin iplerinin Evren ve şurekasının elinde olduğu kitleler nezdinde ve bizzat politik uygulamalarla ortaya çıktıkça; ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda uygulanan politikalar işçi,köylü,küçük ve orta esnaf ve zanaatkarlar, diğer ücretli çalışanlar ve hatta bazı burjuva kesimleri açısından birbir iflas ettikçe diktatörlüğün ve dolayısıyla diktatörlüğün korunması ve sürdürülmesinde önemli roller üstlenen veya öyle gösterilmeye çalışılan oluşumların da bunalımları, açmazları arttıyor ve artacaktır da. Birer "yamalı bohça" olan ANAP, MDP ve HP'nin değişik biçim ve düzeylerde süren bunalımları demagojik "demokrasiye geçiş" döneminin kaçınılmaz bunalımlarının bir sonucudur.

Öte yandan kukla parlamento dışında bulunan burjuva partiler de önemli bunalımlarla karşıkarşıyadırlar. Cunta anayasasının çizdiği çerçevede muhalefete soyunan bu çevrelerin yer yer söyledikleri "keskin" lafların bu muhalefet biçimiyle yerine getirilemiyeceği ortaya çıktıkça bu partilerin de bunalımları artıyor, açmazları büyüyor.

Tüm bunlara iddia edilen sınıf temellerine oturmanın rekabeti, çelişkileri eklenince önümüzdeki dönemde burjuva siyaset alanında çelişkilerin artacağı açıktır. Daha şimdiden dalaşmalar, iç hesaplaşmalar almış yürümüş durumda.

Bu konuda Türkiye ve Kürdistanlı komünist, devrimci-demokratik ve tutarlı anti-faşist güçlere düşen görev burjuva saflardaki çelişkilerden, açmazlardan yaralanarak diktatörlüğe karşı haklarımızın ortak mücadelesini yükseltmektir, faşist diktatörlüğün bunalımlarını derinleştirmektir.

Gizli Bir Sempozyum

Basında yer alan haberlere göre, 21-23 Ocak tarihleri arasında büyük bir gizlilik içinde geçen "Türkiye'de teröristlerin rehabilitasyonu" konulu uluslarası bir sempozyum yapıldı. Adalet Bakanlığı tarafından düzenlenen "son derecede gizli uluslararası sempozyuma", "bilim adamı" adı altında Türkiyeli ve yabancı, pek çok, kontrgerilla işkence,beyin yıkama vekarşı-propaganda uzmanı, azılı anti-komünist ve soğuk savaş kışkırtıcısı katıldı. Üçgün boyunca sempozyumun "güvenliği" siyasi polis ve çevik kuvvetler tarafından alındı, hiç bir muhabir sempozyum yerine yaklaştırılmadı. Alınan önlemlere rağmen çekilen filimleri de polis zorla gazetecilerden alarak yakti.

Sempozyuma katılan bütün isimler tespit edilemedi. Ancak katılanlardan bazı tanınmış ve ilginç isimler var. Adelet Bakanı Necat Erdem, İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Vehbi Dinçerler, Üniversite kasabı meşhur YÖK şefi İhsan Doğramacı, psikiyatr Prof.Dr.Ayhan Soger, yıllardır Devlet Güvenlik ve Sıkıyönetim Mahkemelerine sol siyasal örgütlere, bilimsel yayınlara ilişkin gönderdiği ve hemen hemen her türlü demokratik düşünce ve eylemi "komünizm-bölücülük" suçlamasıyla nitelediği ve mahkemede verilen cezalara esas teşkil eden "bilir kişi" raporlarıyla tanınmış, özgürlük ve insanlık düşmanı Prof. Dr.Sülhi Dönmezer, Newyork Üniversitesi Biyolojik Psikiyatri Bölümü öğretim üyesi Prof.Dr. Turan İtil vs. diğerleri.

Devamı s. 10'da

Bir Seminerin Ardından

16-17 Şubat 1985 tarihlerinde Genel Kurmay Başkanlığı'nda "Hükümet-Silahlı Kuvvetler İşbirliği Semineri" adı altında düzenlenen bir toplantı Türkiye'de ordunun rolü ve önemini bir kez daha gözler önüne serdi. Genel Kurmay Başkanlığı Genel Sekreterliği tarafından konuyla ilgili yapılan açıklamada şöyle denildi: "Dünyada ve ülkemiz çevresinde, özellikle politik-askeri alanda meydana gelen milli güvenliğimizi yakından etkileyen olayların ve krizlerin devamlı olarak takip ve değerlendirilmesinin yapılmasını ve bölgemizde barış ve istikrarın muhafazasına imkan verecek tedbirlerin tespiti ile ilgili organlarca süratle uygulamaya konulmasını temin etmeyi amaçlayan, 'Hükümet-Silahlı Kuvvetler İşbirliği' sistemini ve yönetim esaslarını incelemek maksadı ile 16-17 Şubat 1985 tarihinde Genel Kurmay Başkanlığında bir seminer düzenlenmiştir." (Cumhuriyet, 16 Şubat 1985)

Toplantının bu şekilde dışa yansımasından sonra "işbirliği" terimi burjuva partileri arasında kısır tartışmalara yol açtı. bazı burjuva partiler böylesi bir "işbirliği"nin hükümetin 1982 Anayasa'sında belirtilen konumuna ters düştüğünü ileri sürerek hükümete soru yöneltiler. T.Özal'da yaptığı açıklamalarda daha çok demagojik ve kaçamaklı cevaplarla yetinerek seminerin açıklanan "amacı"na ağırlık verdi. Ve tartışmalar da bu kısır döngü içerisinde kesildi.

Ne varki işin özüne inildiğinde Türk Ordusunun devlet yönetiminde oynadığı rol hiç de bu son seminerle ortaya çıkan bir durum değil. Burjuva partilerin yeni bir statü mu diye sordukları durum esasen çoktan çözümlenmiştir. Son "işbirliği" semineri olsa olsa ordunun oynadığı gerçek rolün yeni ve daha açık bir göstergesi olabilir.

Gerçekten de Türk Ordusunun yakın geçmişi ve bu süreçteki gelişimi ele alındığında anayasalarda, yasalarda ve diğer bazı belgelerde "ordu hükümetin emrindedir" sözüne rağmen ordunun üstlendiği rol ve buna denk

Devamı s. 10'da

HER ŞEY PARTİ İÇİN !

İHANETİ AKLAMADA CESARETLİ BİR ADIM

Dilaver ARAM

12 Eylül sömürgeci faşist darbesiyle ortaya çıkan yeni dönemin niteliğine ilişkin görüş ayrılığıyla yeni boyutlara varan parti içi ayrılaklar, Leninistlerle partiyi topyekün burjuvazinin kucağına götürmek isteyen teslimiyetçiler arasındaydı. Bu ayrılıkların 12 Eylül faşist darbesiyle oluşmadığı, bunun neden ve kaynaklarının daha öncelere dayandığı gerçeği, partimizin II. Konresinde açıkça vurgulandı.

Partimiz, II.Kongresiyle geride bıraktığı savaşım yıllarını, halkına ve işçi sınıfına sorumluluk bilinci içinde Leninist bir titizlikle bilimin ışığında muhasebesini yaptı. Partinin geride bıraktığı bunalımı bir yanıyla kendi öz yapısından kaynaklanmakla birlikte esas olarak partiyi büyük felaketlerle yüz yüze getiren ihanete varan teslimiyetçi tutumdan geliyordu. Küçük burjuva yaşamın partide doğurduğu eksik ve sakatlıklar oportünizmin teslimiyetçi ve ihanetçi karekterinin partide uzun süre yaşamasına ve gerçek yüzünün ortaya çıkmasına engel oldu.

Parti içi mücadelede zorlu günlerden geçildi. Her şeyden önce uzun bir süre ihanete varan teslimiyetçiliğin komplo ve planlarını göremeyen bazı partili yoldaşları, partiyi burjuvazinin kucağına götürmek isteyen ihanetçi tutuma karşı duyarlı kılmak ve ikna etmek çetin bir süreci kapsadı.

Teslimiyetçiler o dönemde başgösteren ideolojik ve politik ayrılıkları partili yoldaşlardan gizlemek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Bunu yaparlarken de sorunların çözümü için zerre kadar çaba sarfetmedikleri gibi sorunların çözümüne çalışan yoldaşlara akla gelmeyecek zorluklar çıkardılar. Sorunların başgösterdiği bir partide iki yıl gibi uzun bir zaman MK'nin toplanmasını engellemeye çalıştılar. İhanete varan teslimiyetçiliğin tüm çabalarına karşın, MK çoğunluğunun toplantısı engellenemedi. Partiyi ve halkımızın mücadelesini burjuvaziye peşkeş çekme istemi kurmaylarında bırakıldığında da teslimiyetçiler, can havliyle partiye saldırı ve iftira yağdırmaya çalıştılar. Bugün de bu tutumlarını sürdürüyorlar. Partinin başına çöreklenmiş teslimiyetçiler, uzun bir süre gerçekleri partiden gizleme çabalarına rağmen parti merkezinde ve tabandaki Leninist kadrolarca gerçek yüzleri açığa çıkarıldı. Partinin mücadelesini, devrimci geleneğini ve burjuvaziye karşı her koşulda savaşımı örgütleme azmini tasfiye etmeye çalışan ihanetçi tutumun niyetlerini açığa çıkaran MK Ocak 1982 toplantısı aynı zamanda bu eğilimin nereden kaynaklandığını ve nereye kadar gideceğini de objektif olarak değerlendirdi. Ve ihanete varan teslimiyetçiliği partide tesirsiz hale getirmek için etkin önlemler aldı. M.Ciwan yoldaşın da belirttiği gibi "işte bu dönemde örgütü kendisiyle beraber pasifizme ve teslimiyet batağına sürüklemeyeceğini gören oportünizmin şefi burjuvaziye karşı 'bütün günahlarını' zenginliğiyle af ettirebilmek ve tövbe edip elini ayağını bu işlerden çekebileceği umuduyla doğrudan doğruya gidip sömürgeci faşist cuntanın 'güvenlik kuvvetlerine' iltica etti" (Pêşeng Kasım 1982) İhanetçi sağ oportünizmin artıkları bu bataklıktan kurtarılmaları için partinin kendilerine yaptığı tüm uyarı ve önerileri geri çevirdiler. Kendi şeferiyle ilgili MK Ocak toplantısında verilen kararın geri alınmasında direttiler. MK çoğunluğunun kararına ve partinin iradesine uymadılar. Bunu açıkça çiğnediler. Her ne kadar orada burada Ocak Kararlarına karşı olduklarını bu güne kadar söylüyorlarsa da esas olarak kararların bütününe ilişkin hiçbir ciddi eleştiride bulunamadılar. Gevezelikle, iftiralarla işi kotarmaya çalıştılar.

Çünkü sorunu deştiklerinde temelinde neye karşı ve kimden yana oldukları ortaya çıkacaktı. Kendileri ihanetçi tutumun değirmenine su taşımakta yeminli olduklarını bildiklerinden, iftiralarla teslimiyete varan ihanetçi eğilimi partiye karşı savundular. Onların şefi kendi ayağıyla gidip sömürgeci cuntaya düşmanın bu kadar hiçbir parti militanından söküp alamadığı bilgileri bir bir verdi. Daha sonra bugün teslimiyetçi artıkların şefi durumunda olan eski bir MK üyesinin kendi müritlerine dağıttığı 13 sayfalık daktilo metninde de ısrarla pirlerinin ruhunu ve ihanete varan teslimiyetçi politikasını partinin devrimci ve savaşkan politikasına karşı savunmaktadır.

Parti saflarından sökülüp atılan ihanetçi politikayla bağlarını kesmeyen bu mahalli topluluk giderek dönüşü mümkün olmayan bir yola doğru rota almaktadır. Sözümona yapılan "MK toplantısı"nda ortaya çıkan politik yönelim onların daha da ihanetçi politikayla sarmaş dolaş olduğunu gösteriyor.

Sanki dün kimin ne söylediği belli değilmiş, bugün oportünist baylar gerçekleri tersyüz etmeye çalışıyor, demagoji ve karalamaya devam ediyorlar. "... Gerçekleştirilecek platformlarda çözülmesini ve herkesin böyle bir platform önünde hesap vermesini savunmuş olan devrimci anlayışa karşı saldırıya geçtiler" (Tasfiyecilerin "MK sonuç bildirisi").

Bunlara sormak gerekir: Sizin elebaşınızın gidip burjuvaziye teslim olmasını partiden ve halkımızdan saklayan politikanız mı devrimci? Zerre kadar işçi sınıfına, halkına ve parti militanlarına karşı sorumluluğu olan bir insanın böyle bir olayı saklaması mümkün mü? Polis

Devamı s. 9'da

Bir Konferansın Öğrettikleri

Kürt Sorunu ve Demokrasi

Geçen yıl İsveç'te kurulan "Türkiye'de Demokrasi ve İnsan Hakları için Dayanışma Komitesi", 16-17 Şubat 1985 tarihlerinde İsveç'in başkenti Stockholm'de parlamento binasında "Türkiye'de İnsan Hakları ve Demokrasi" konulu uluslararası bir konferans düzenledi. B.Avrupa'nın değişik ülkelerinden çağrılı olan barış ve insan hakları savunucuları, bilim adamları, demokratik örgüt temsilcileri ve B.Avrupa'da yaşayan Türkiyeli bazı anti-faşistler gerek konuşmalarıyla, gerekse yaratılan tartışma ortamıyla Evren-Özal çetesinin "demokrasiye geçtik" demagojisini birçok yönüyle gözler önüne serdiler; bu yöndeki uygulamaları mahkum ettiler. Konferans bu yönüyle ele alındığında hiç kuşkusuz olumlu ve ileri bir adım oldu.

Ancak sorun, Türkiye'de insan hakları ve demokrasi konusuna ne denli yaklaşıldığı, insan hakları ve demokrasiyle temel bağlantılı başlıca konuların tartışılıp tartışılmadığı, tüm bunların gereklerinin yerine getirilip getirilmediğine gelince hem insan hakları ve demokrasi perspektifi açısından, hem de kendilerini işçi sınıfı devrimcileri ve komünistler olarak adlandıran Türkiyeli temsilcilerin demokrasi mücadelesindeki tutumları açısından bazı önemli olumsuzluklar, tutarsızlıklar ve tavizkar uygulamalar yaşandı.

Konferansa ilişkin olumsuzlukların en açık örneğini teşkil eden, Kürdistan sorunudur. Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesini yaşamın tüm alanlarında yükseltebilmenin ve bu temelde faşist diktatörlüğü yıkmanın güncel bir görev olarak kendisini dayattığı günümüz koşullarında, kendilerine işçi sınıfı devrimcileri diyenlerin önemli sorumluluklar yüklendiği "Türkiye'de İnsan Hakları ve Demokrasi" konulu uluslararası bir konferansta Kürt sorununun gündeme alınmaması, başta İsveç Kürt Dernekleri Federasyonu olmak üzere belli başlı bazı Kürt demokratik göçmen örgütlerinin çağrılmayışı, çağrılı delegeler listesinde ve konferans gündeminde Kürt kelimesinden özellikle kaçınılması ve konferans sonuç bildirisinde Kürt halkı üzerindeki insanlık dışı baskıların açıkça mahkum edilmeden "bazı halk grupları" tümcesiyle geçiştirilmek istenmesi ile sonuç bildirisi üzerine, değişik sıfatlarla konferansa katılan iki Kürt devrimcisinin açtığı tartışmalarda konferansta önemli sorumluluklar yüklenmiş Türkiyeli delegelerin suskunluğu "insan hakları ve demokrasi" adına yapılmış bir olumsuzluktur ve halklarımızın ortak mücadelesinin yükseltilmesinde bir güvensizlik örneğidir.Öte yandan Kürt delegelerin ısrarı üzerine,Konferans'ın sonuç bildirisine, göstermelik bir Kürt sözcüğü konduğu halde bu sözcüğün, sonuç bildirisinin Türkçe ve İngilizce çevirilerinden çıkarılması,dağıtımı yapılmayan İsveççe metinde bırakılması da çok ilginç bir tutumdur.

Böylesi bir olumsuzluk, hangi amaçla yapılırsa yapılsın -Türk sosyal demokratlarını ürkütmeme ve ortak platformlara çekme adına da olsa- hiç bir biçimde Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesine ve genel olarak demokrasi mücadelesine yarar getirmez. "Bizim genel tutumumuz bellidir" diyerek bu olumsuzluklar aklanamaz. Genel tutumlar bir defa söylenerek sorun bitmez. Genel tutumlarda ne denli tutarlı olunup olunmadığı yaşamın çok yönlülüğünde takınılan tavırla kanıtlanır. Bu böyle olmuyorsa, olan olumsuzluk genel tutumdaki tutarsızlıkların göstergesi olur. Konferansta Kürt sorunuyla ilgili takınılan tutum da böylesi bir tutarsızlığın sonucudur.

İNSAN HAKLARI VE DEMOKRASİ İLE KÜRT SORUNU İLİŞKİSİ

TC'nin "resmi" devlet sınırları içerisinde insan hakları ve demokrasi sorununun tartışıldığı bir platformda Kürt sorununun bir gündem maddesi olarak ele alınmayışı neye yorumlanabilir? Eğer bir tutarsızlık, yanlış bir "insan hakları ve demokrasi" anlayışı ve değişik çevrelere verilmiş temel bir taviz olarak kabul edilmezse geriye bir yorumlama biçimi kalıyor. O da, Kürt sorununun "insan hakları ve demokrasi" çerçevesinde ele alınamayacağıdır veya alınsa bile çok tali bir sorun olarak kabul edilmesidir.

İnsan hakları ve demokrasi ile Kürt sorunu ilişkisini ortaya koyarken herşeyden önce şunu belirtmek gerekir: Kürt sorununun köklü ve kalıcı çözümü hiçkuşkusuz bugün tartışılan insan hakları ve demokrasi sorununu kat kat aşmaktadır ve bu konudaki tek güvence sosyalizmdir. Biz bugün tartışılan insan hakları ve demokrasi sorunu ile Kürt sorununun ilişkisini ele alırken günümüzdeki güncel görevler ve çözümler planında değerlendiriyoruz ve bu hiç de Kürt sorununun köklü ve kalıcı çözümü değil, olsa olsa bunun yolunu açmak ve kısaltmak mücadelesidir. Yani bilinmesi gereken nokta insan hakları ve demokrasi çerçevesinde de çözülebilecek Kürt ulusal demokratik haklarının olduğudur.

Çünkü Türkiye gibi nüfusun % 25'ten fazlasını, ezilen Kürt ulusunun oluşturduğu bir devlet sınırları içinde anayasanın, politik partiler ve seçim yasasının,düşünce ve basın özgürlüğünün, sendikal hak ve özgürlüklerin, kişisel hak ve özgürlüklerin ve Evren-Özal çetesinin "demokrasiye geçtik" demagojisinin tartışıldığı, çözümlerin ele alındığı bir platformda Kürt halkının ulusal demokratik haklarının bir gündem maddesi olarak ele alınıp tartışılmaması kadar çelişkili bir durum olmaz. Kürt halkı hem faşist diktatörlüğün baskılarıyla, hem de her şeyiyle unutturulmak, yokedilmek ve inkar edilmekle karşı karşıya olduğu için "insan hakları ve demokrasi"nin konuşulduğu, tartışıldığı platformların en vazgeçilmez temel gündem maddelerinden birisi de Kürt sorunu olmak zorundadır. Aksi durumlarda platformların bir ayağı sakat kalır. Kürt sorununun güncel görevler çerçevesindeki çözüm şekli faşist diktatörlüğe karşı sürdürülen demokrasi mücadelesinin en temel sorunlarından biridir. Bu gerçek her alanda gözetilmek zorundadır. Bunu bu şekilde kabul etmek tutarlı anti-faşist olmanın bir gereğidir.

SOSYAL DEMOKRATLARIN TUTUMU SALT ŞOVENİZMLE AÇIKLANAMAZ

Konferansı düzenleyen komitenin Türkiyeli üyeleri Türk sosyal demokratlarını konferansa katabilmek için Kürt sorununun gündeme alınmaması dahil çağrılı delegelerin listesinde Kürt örgütlerine yer vermemelerine rağ-

Devamı s. 11'de

Gençliğe Sahip Çıkmak Mı, Saldırmak Mı ?

1985 Dünya Gençlik yılı olarak ilan edilmiş faşist diktatörlük bunu benimsemiş olduğunu ileri sürüyor. Faşizm bu yıla karşı lakayt kalmıyor. Hatta gençliğe yönelik çabalarına (siz bunu saldırılarına anlayın) daha bir hız veriyor.

Bir kez daha 12 Eylül darbesi öncesi teröre dikkat çekiliyor. Tekelci burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak yaratılan o günün terör ortamından ilerici, anti-faşist gençlik sorumlu tutuluyor. Sanki faşist diktatörlüğü kurumlaştırabilmek için terör ortamını ogünlerde yaratanlar tekelci burjuvazinin kendisi değil de emekçi gençlerdi. Gerçek sorumlular bugün daha açık ortaya çıkmıştır. Terör yaratanlar bugün devleti ellerinde bulunduranlardır. Gerçek teröristler bugün devlet terörünü uygulayanlardır.

Faşizm, dünya gençlik yılında gençliği yozlaştırma, robotlaştırma, uşaklaştırma ve halkın çıkarlarına uygun düşen bütün toplumsal değerlerden uzaklaştırma yılı olarak kutlamak istiyor. Burjuva basını ve TRT, başlayan yeni yılla birlikte yoğun bir ideolojik kampanyaya giriştiler. YÖK'ün öğrenci gençlik üzerindeki baskıları daha da katmerleştiriliyor. Hapishanelerdeki gençlik için politik "af" yığınların tüm taleplerine rağmen reddediliyor. Üstelik bunlara başka gençler eklenmeye devam ediliyor.

Gençlik arasındaki işsizlik oranı yüzde 50'u geride bırakmış. İşsizlik gençliği bunaltıyor. Psikiyatrik hastalıklar yaygınlaşmış. Hapishane, timarhane ve kahvehaneler işsiz gençlerle dopdolu.

İşçi gençliğin hak arama mücadelesi sendika ağaları ve diktatörlüğün işbirlikçiliyle ezilmek isteniyor. Gençler ağır şartlar altında ucuz ücretle çalıştırılıyorlar. Çalışma koşulları oldukça kötüdür.

Köylü gençlik üretiği ürünleri yok pahasına elden çıkarmak zorunda bırakılmıştır. Ekonomik olanaksızlıklar içersinde bu gencecik yaşta beli bükülmüştür. Cunta'nın uygulamaları nın bu yıl da ona zarardan başka bir şey getirmeyeceği açıktır.

Bu uygulamaların tümü de gençliğe sahip çıkma adı altında yapılıyorken bugün faşist çevrelerin uygulamaları genç olmanın bile suç olduğu yönündedir. Onlara göre bütün kötülükler genç ellerce yaratılıyor, gençlerden geliyor. Öyle bir ortam yaratılmıştır ki, diktatörlük yandaşlarına göre genç olmak bile suçtur. Örneğin, yollarda yapılan aramalarda 35 yaşın üzerindekilere nazaran 35 yaşın altında olanlar kat kat daha fazla aranıyor. En çok gözaltına alınanlar gençler oluyor.

Öte yandan gençliğin örgütsüzlüğü acılarını kat kat arttırıyor, onu güçsüz bir konumda bırakıyor.

Dünya gençlik yılında gençliği daha güçlü kılabilmenin yolu onu örgütlemekten geçer gerçeğinden hareket ederek gençlik arasındaki çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırmaktayız.

11.1.1985

C.RIZGO-ZANA

Düzenin Çürümüşlüğü Artıyor

YOLDAŞLAR:

Kapitalizmin zaten hastalıklı olan yapısı, sermayenin biraz daha yaşamak için faşizm koşullarında kullandığı son kozlarla biraz daha belirginleşiyor.

Ülkemizde de bu hastalıklı yapı daha belirgin kendisini açığa vuruyor.

Ekonomik sefalet; açlığın, bununla birlikte fuhuş ve alkolizmin yaygınlaşmasını getiriyor. Hırsızlık, dolandırıcılık, rüşvet alabildiğine ortalığı kasıp kavuruyor.

Yatırımların % 20-30 gerilediği, varolan üretim sektörlerinin % 40 civarında atıl kapasiteyle çalıştıkları, buna rağmen üretilen mamullerin alımgücü yetersizliğinden pazarlanamadığı ve büyük rakamlara varan stoklara neden olduğu koşullar toplumumuz için büyük bir felaketin habercisidir.

Faşizmin çıkmazda olması, ekonominin büyük bir hızla kötüye gidişi yetmiyormuş gibi kitleler üzerindeki baskıların, tamamen yalancılığa dayalı propagandaların ardı arası kesilmiyor.

Bu baskılar toplumun kısmen örgütlü kesimleri sayılan işçi sınıfı ve üniversite öğrencileri üzerinde yoğunlaşıyor.

Biribirini kovalayan zam furyaları, çekilmez bir hal alan yaşam pahalılığı kitleleri hergün biraz daha açlığa mahkum ediyor.

Emekçi yığınlardan toplanan vergiler yetmiyormuş gibi, yeni yıl hediyesi KDV ile tüketicilerden alınan haraçlar oluk oluk ayrıcalıklı sermaye şirketlerinin kasalarına (vergi muafiyeti, yatırım indirimi, primler vb. yollarla) devlet eliyle akıtılıyor.

Yine emekçi yığınlardan alınan haraçlar yetmiyormuş gibi üniversitelere (gerçi üniversite oldukları tartışılırdır) paralı öğrenim getirilerek emekçi çocukların okuması daha da güçleştiriliyor.

Haraçlarını zamanında yatıramıyan öğrencilerin kayıtları yenilenmiyerek bir üst sömestreye devamları engelleniyor.

Öğrenciler YÖK'ün peşpeşe yayınladığı genelgelerle, yönetmeliklerle korkutulmaya çalışılıyor. Tüm öğrenci ve öğretim üyeleri fişleniyor. Şüpheli görünenler sınavlardan alınarak zindanlara, işkencehanelere tıkılıyor.

Kürdistan halkı ve Türkiye'deki diğer azınlıklara karşı diktatörlük açık teröre dayalı politikasını gittikçe ağırlaştırarak sürdürmeye devam ediyor.

Faşizmin gittikçe ağırlaşan, çekilmez bir hal almaya başlayan koşulları diktatörlüğü yanlızlaştırmaktan kurtaramıyor, dolayısıyle da güçsüzleştiriyor. Faşizme karşı savaşan kararlı güçler güçlenerek, geniş yığınlara dayalı taraftarlar edinmeye başlıyorlar.

Sol Birliğin tüm bu koşulları gerektiği gibi değerlendireceğine, faşizmin yıkılışı için verilecek savaşta üstüne düşeni yapacağına inanıyor, hepinizi içten dileklerimle selamlıyorum.

Faşizmin Sonu Yakındır...

2 OCAK 1985

Serfiraz Heja

Cuntanın karanlık plan ve demagojilerini boşa çıkaralım !

DIŞ BASINDA TÜRKİYE- İRAN

KÜRTLER ARASINDA BİR BORU HATTI

Birinin kavgası diğerinin kazancıdır sözünü, Türkiye, komşuları İran ile Irak arasındaki çatışmadan en iyi şekilde yaralanarak ispatladı. İran'ın, Türkiye'den geçecek petrol ve gazı için boru hatlarının inşasını içeren anlaşmanın iki ülke arasında 22 Ocak'ta imzalanmasıyla, Türkler uzun süredir içlerinde tuttukları arzuyu gerçekleştirme yoluna girdiler. Savaştan elde ettikleri ekonomik yararları artırmaktan başka, bu antlaşma kendilerini son derece rahatsız eden Kürt problemini çözmede de yardımcı olacak.

Türkiye, Irak'ın deniz yollarını ve İran'ın Körfez ülkeleriyle bağlantılarını kesen savaşın neticesi olan pek çok ticari olanaklar elde etti. Türk mallarının savaşan ülkelerce satın alınması, istikrarsız Türk ekonomisinin canlanmasına yardımcı oldu. Türkiye'nin en çok mal sattığı ülkelerin başında İran geliyor. İran'ın Türkiye'den sipariş ettiği malların değeri 1980'de 85 milyon dolara yaklaşırken 1983'te 1,1 milyar dolara yükseldi. Irak'ın Türk ürünlerinden yaptığı ithalat hemen hemen üç katına çıktı.

İran'ın, körfezi Hürmüz Boğazından kapaması, Irak'ı petrolünü karayoluyla ihraç etmek zorunda bıraktı. Fakat İran'ın müttefiği Suriye'nin, Irak'a ait bir boru hatını kesmesinden beri, Irak bütün umudunu Türkiye'den geçmekte olanına bağlamak zorunda kaldı. İran da şimdi benzer bir durumda; son 8 ay içinde, Irak'ın tankerlere yönelik saldırıları İran'ın Kharg adasından petrolünü dışarıya çıkarma zorluklarını oldukça arttırdı. Bu, savaşın uzadıkça uzayacağı varsayımı ve ihtimaliyla beraber İran'ı Türkiye ile bir anlaşmaya itti.İranlılarla Türkler,Kürdistan topraklarından Karadeniz yada Akdeniz'e ulaşacak biri gaz öteki petrol iki boru hattının düşenmesi projesi üzerinde konuşmak üzere bu ay bir araya gelecekler. Şah zamanından beri, İranlıları böyle bir alışverişe ikna etmeye çalışan Türkler, sonuçtan memnundular.

Sonunda, eğer proje gerçekleşirse İran ve Irak boru hatları Türk sınırları içinde yanyana uzayabilecekler. Türkiye böylece Irak'tan olduğu gibi İran'dan da gaz, petrol ve para taransit girişi nedeniyle tercih hakkı almak istiyor. Türkler, aynı zamanda bu alışverişin, Kürt ayrılıkçı gerillalarına karşı, İran'ı kendileriyle işbirliği yapmaya ikna edeceğini de umuyorlar.

Türkiye ile Irak, Kürdistan'da geçmekte olan petrol boru hattının korunmasında ortak çıkarları olduğu için, daha şimdiden Kürtlere karşı birlikte çalışma konusunda resmi anlaşmaya varmış bulunuyorlar. Geçen son bahar, Kürtlerle çatışmada en az 18 Türk askeri öldürüldüğünde, Irak, Türkler'e Kürt üslerini tahrip etmeye çalışmak için sınırını geçme müsadesi verdi. Fakat Türkler, bazı Kürtlerin İran'dan gelmiş ve onlar tarafından desteklenmiş olduğundan şikayet ettiler. İran'dan, ülkeleri içinde benzeri bir işbirliğinin sağlanabilmesi için bir davranış gösterip gösteremiyeceğini sordular ve katı bir hayır cevabı aldılar. Eğer gelecekte, İran, petrol boru hatını koruma konusunda Türklere gereksinim duyarsa, böyle bir talep karşısında, çok daha pozitif bir tutum takınabilir.

The Economist
2.8 Şubat 1985

Devrimci Demokratik Alternatifi Güçlendirelim

Dörtbuçuk yıldır baskıcı, terörcü faşist diktatörlük sürüyor. Ağır ekonomik ve politik yaşam koşulları halk yığınlarının faşizme karşı kinini, muhalefetini arttırıyor. Yığınlar, rejimi şimdi daha iyi tanıyor. O'na karşı daha aktif bir tutumun alınması gerektiği gerçeğine daha çok yaklaşıyorlar. Demokratik potansiyelde yoğun bir gelişme var. Her geçen gün halk kesimlerine daha acı bir ekonomik ezilişi tablosu sunmasına rağmen, cuntanın sonunu daha çok yakınlaştırıyor. Oluşan tablo devrimci halk güçlerinin haklılıklarını yığınlara kanıtlıyor. Cuntanın propagandaları artık eskisi gibi tutmuyor. Buna karşın devrimci, anti-faşist güçlerin propagandalarının yığınlar üzerindeki etkisi arttıyor.

Bunun farkında olan burjuva muhalefet de kendi çıkarlarına denk düşebilecek tipte gelişmelerin oluşabilmesi için çabalanıyor. Yığınlar üzerindeki etkinliğini artırmaya,kendisini gerçek bir kurtuluş alternatifi gibi sunmaya çalışıyor.

Sürece müdahale konusunda devrimci demokratik örgütlerin çalışmalarının ne yazık yeterli olduğundan sözedemiyoruz. Oysa ki yıkılacak bu halk rejiminden sonra oluşacak iktidarın yapısı büyük oranda bugün yapılan çalışmalarla belirlenecektir. Eğer sol devrimci - demokratik güçler yeterli bir alternatif gücü yaratamazlarsa muhalefetin daha çok burjuva kanallara yöneleceği açıktır. Bu açıdan iki muhalefet eğilimi (burjuva ve devrimci-demokratik) arasında bugün açık bir yarış vardır demek çok doğru olur.

Sürece daha güçlü bir şekilde müdahale etmek zorunludur. Devrimci demokratik güçlerin daha sıkı şekilde kenetlenmesi gerekir. Birliğin önemi büyüktür. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği'nin yaratılmış olması önemli bir kazanımdır. Bunu somut pratik adımlarla ilerletmek, yığınlar içersindeki etkinliğini arttırmak, yığın mühalefetini örgütlemek başlıca görevimizdir. Yığınları somut talepler etrafında birleştirmeliyiz. Politik tutuklular ve söz ve basın için, örgütlenme özgürlüğü için yığınları harekete geçirmeliyiz.

Yığınlar kendi çıkarlarının koruyucusu olarak burjuva muhalefeti değil, bizi görecek düzeyde aydınlatılmalıdır. Yığın desteği bizden yana kazanılmalıdır.

— Faşizmi yıkmak ve demokratik bir iktidar kurmak için görev başına!
— Yaşasın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği!
— Yaşasın PPKK

12.2.1985
HÊJAR FARQÎN

"TÜRKİYE'DE ANARŞİ VE TERÖRÜ MEYDANA GETİREN KOŞULLAR İLE İÇ GÜVENLİK VE İÇ GELİŞME ESASLARI"

Pêşeng'in Ocak sayısı eline geçen okuyucularımız hatırlayacaklardır; "İftira ve karalamalara ilişkin bir belge" başlıklı yazımızda Genelkurmay Başkanlığı'nca 1982'de yayınlanan ve her sayfasında "GİZLİ" damgası bulunan bir kitaptan bahsetmiştik. Kitabın adı "Türkiye'de Anarşi ve Terörü Meydana Getiren Koşullar İle İç Güvenlik ve İç Gelişme Esasları". Kitabın baskı adedi, dağıtım esasları ve nerelere dağıtıldığına ilişkin bilgileri sözkonusu sayımızda vermiş devrimci demokratik güçlere karşı, karşı-propagandanın hangi esaslara göre yürütülmesi gerektiği konusunda kitapta yer alan bölüme de kısaca değinmiştik. Bu nedenle, bu sayımızda, kitabın içinde yeralan diğer bölümler hakkında bazı bilgiler vermeye çalışacağız.

"TERÖRİZMİN KAYNAĞI"

Kitabın ilk bölümü Türkiye'de "anarşi ve terörü" oluşturan koşullar üzerinde. Belirtmeye gerek yok ki kitapta yeralan "anarşi, terör ve bölücüler" kavramları, bilimsel anlamda ele alınmamış, Türk burjuvazisinin yıllardır yaptığı gibi, Türkiye ve Kürdistan halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve faşizme karşı verdikleri mücadele ve bu mücadelenin ön safında yeralan halklarımızın devrimci demokratik örgütleri için kullanılmış. Kitap,kendi deyimleriyle "anarşi ve terör"ü oluşturan koşullara bırakalım bilimsel bir gözle, gerçekçi sağduyulu bir gözleme dayanan bir anlayışla bakmaktan bile son derece uzak tespitler yapıyor. Kitabın "terörizme" ilişkin tespitleri tamamıyla Pentagoncu ve gerici NATO çevrelerinin, kaba anti komünizm ve anti-sovyetizm üzerine temellendirdikleri emperyalist tezlere dayanıyor.

Genel koşullar başlığı altında, dünya üzerinde Türkiye'nin jeopolitik durumu, tarihi düşmanlıklar ele alınıyor. Suriye, Irak, Yunanistan, Bulgaristan, İran ve S. Birliği'nden oluşan Türkiye'nin komşuları tek tek ele alınarak bunların Türkiye üzerinde kendilerince birtakım hesapları olduğu bazı örnekler de verilerek anlatılıyor. Bu bölümde Sovyetler Birliği'ne çok özel bir önem verilerek "Ermeni terörü" nün bu ülke tarafından örgütlendirildiği iddia ediliyor. "Ermeni terörü"ne karşı batı devletlerinin hoşgörüyle baktıkları, bu hoşgörünün bu ülke hükümetlerinin oy kaygılarından doğduğu da belirtiliyor.

Bu bölümün ana fikri, "Sovyet yayılmacılığının Türkiye'yi her yönden kargaşaya düşürerek geçici olarak iktidarı alacak bir yönetim aracılığıyla işbirliği anlaşması imzalayarak, Türkiye'yi "boyunduruğu altına almak" amacıyla tüm "terör örgütlerini" maddi ve manevi olarak desteklediği yönünde.

Özellikle koşullar başlığı altında, kitap politik ve sosyal "koşullara" değiniyor. Politik ve sosyal alandaki dengesizliklerin ve azgelişmişliğin dış güçlerce istismar edildiği öne sürülüyor, "bunlardan yararlanan yıkıcı dış güçlerin yıkıcı iç güçleri oluşturmak için ortam buldukları" belirtiliyor. "Ekonomik, toplumsal sorunların politikacılarca istismar edilmesi ve çözümlerinin bulunmaması, terör örgütlerinin eline yığın tabanı oluşturma imkanı vermiştir" deniliyor. Ayrıca "din, dil, ırk ve mezhep zıtlaşmalarının" dış güçlerce körüklendiği ve bu esaslar üzerinde "karşıt çeteler" ve yığınlar oluşturulduğu da kitabın ana tezlerinden biri. Bu bölümde kitap, tek tek kimi örgüt isimlerini, üye sayılarını, nitelik ve tarihçelerini de içeren ayrıntılı bilgilerle ve tablolarla açıklıyor.

Kısaca bu bölümün esas amacı, faşist diktatörlüğün subaşında oturan generallerden, bürokratik mekanizmanın alt kademelerine kadar tüm elemanların gözlerini "terör ve anarşi" adı altında emekçi Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadelelerinin haklı bir nedene dayandığı gerçeğinden uzaklaştırmak, bu mücadelelerin "dış güçlerce" özellikle de Sovyetler Birliği'nce kışkırtılıp örgütlendirildiği gibi gerçek dışı iddialar üzerinde yoğunlaşmaktadır.

TABLO VE ŞEMALAR

Kitap, kroki, tablo ve şemalarla dolu. Bunlar, örgütlerin, sanık ve soruşturmaların durumu, aranaların sayı ve nitelikleri, işkence iddiaları ve kaynağı, "terörle mücadelede" devletin olanakları ve bunların nasıl kullanıldığı üstüne. Ayrıca krokilerde iç savaş durumu ve öncesinde ordu ve polis kuvvetlerinin mevzilenmeleri ve hareketleri örnek bölge ve şehir modeli üzerinde gözteriliyor.

Örgütlerin gelişme safhaları bölümünde örgüt militanlarının nasıl yetiştirildiği kendince ayrıntılarıyla anlatılıyor ve örgütlerin aşama aşama mücadele safhaları açıklanıyor. Buna göre örgütler güçlerine göre dört ya da beş safhada sonuca gidiyorlar: 1) Propaganda, hazırlanma ve örgütlenme safhası, 2) Eylem safhası, 3) Az şiddetli savaş safhası, 4) Az şiddetli savaş ve iç savaş safhası.

Bütün safhalarda örgütlerin ne gibi eylemlere başvurdukları tek tek ve ayrıntılı olarak açıklıyor. 12 Eylül öncesinde dördüncü aşamaya gidildiğini ve 12 Eylül darbesiyle bu aşamaya yani iç savaş aşamasına gelinirken bunun önlendiği ve bugün artık örgütlerin darbe yedikleri ve sözkonusu aşamaların ilk safhasına doğru döndükleri öne sürülüyor. Bu bölümde örgütlerin (isim ve tablolar verilerek) bir kısmının silindiği, bir kısmının örgütsel çalışmaya ara verdikleri, bir kısmının örgütsel faaliyetlere ağırlık verdikleri ve kimilerinin de henüz silahlı eylemlerden vazgeçmedikleri belirtiliyor. Ayrıca bugün içinde bulundukları aşamaya göre bu örgütlerin gelecekte hangi aşamaları izleyebilecekleri de ele alınıyor.

Bölümün sonunda, "Gelecekte yıkıcı örgütler iç savaş aşamasına kadar olan safhada engellenebilirler. Bundan sonraki aşamada bunu çok zor önleyebilirler" denilerek bunun yöntemleri anlatılıyor.

İÇ SAVAŞ VE KÜRT SORUNU

Kitabın en ilginç ve en önemli bölümlerinden biri iç savaş ve

Devamı s. 11'de

Terör İçin Sempozyum

Geçtiğimiz Ocak ayı içerisinde İstanbul'da "Türkiye'de Teröristlerin Rahabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" adı altında kamuoyuna kapalı,karanlık, gizli bir toplantı yapıldı.6 yıldır ABD'de "terörizm" üzerine araştırmalar yapan,dünyanın çeşitli ülkelerinde zulme,baskıya ve sömürüye karşı savaşım yürüten barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizmden yana güçler "terörist" olarak nitelendiren "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" yöneticilerinden biri ve sempozyuma, "cezaevlerindeki teröristlerin psikolojik profili" başlıklı bildiriyi sunan azılı terör yanlısı psikiyatr Prof.Dr. Turan İtil'in basında bir röportajı çıktı.

Sempozyumun niteliğinin daha berak görülebilmesi,Sempozyuma katılan gerici-faşist terör yanlısı bu insanlara bir örnek oluşturduğu dolayısıyla bu röportajda belirtilen çağ dışı bir tezin üzerinde durmakta yarar vardır.

Teröristler "birbirlerine o kadar benziyorlar ki" diyor Prof. Dr.Turan İtil "yanlızca şahsiyet, karekter, psikyatrik, psikolojik, nürolojik açıdan değil, aynı zamanda kan akrabalıkları birbirlerine benziyor".Bay profesör, tezini daha da açarak, bir kişinin "katil" veya "terörist" olması konusunda şöyle bir görüş ortaya atıyor. "Eğer o terörist olmasaydı, katil olma ihtimali çok fazlaydı. (...) bunun önemli kalıtımsal yani genetik nedenleri var."

"Bunlar rahat durmazlar. Muhakak bir şey yapmak isterler bunların elinde olmayan bir şey var; iç güdüleri var (...) öyle bir şey ki bunlar, bunlar buluttan nem kapan insanlar, kendileri de bilmiyorlar, kontrol edilemiyen bir kızgınlıkları var. Ve büyük ihtimalle buna paralel olarak beyinlerinin genetik (kalıtımsal) ve çevresel öğeleriyle bir kontrol sistemi meydana geliyor."

Profesör İtil'in mantığına göre hareket edilirse şu sonuca varılır. İnsanlar iki gruba ayrılır: Birincisi, hücrelerinde kromozonlar üzerinde dizilmiş genler vasıtasıyla terörist karekter taşıyan genler bulunurlar. Bu gruptakiler daha doğmadan önce, yani ana rahminde döllenmiş yumurta veya embiryo halinde bulundukları dönemden başlayıp 40 yaşına kadar bu karekteri taşırlar. 40 yaşından sonra bu karekter biyolojik bir değişiklikle yok olur. Bu grupta yer alan insanlar "huzur ve güven ortamının oluşması" önünde engeldirler. teröristtirler. İkincisi; genleri vasıtasıyla terörist karekter taşımayan "uysal" kesim. Bu gruptakiler, "huzur ve güven ortamı" taraftarı ve "terörizme" karşıdırlar. "Terörizm" meselesinde asıl mücadele bu iki farklı karekter sahibi grup arasında sürer. Yani, toplumsal mücadele, sınıf temelinde, sınıf çıkarlarının korunmasına dayanmıyor; ezilen ve ezen kesimlerin karşılıklı mücadelesi diye bir şeyden sözedilemez. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna savaşım yürüten güçler, mücadelelerini kendilerinde bulunan terörist karekter taşıyıcısı genlerin etkisiyle, biyolojik yapıdan kaynaklanan nedenlerden dolayı içgüdüsel olarak sürdürüyorlar. Bunlar, bu özelliği atalarından, ebeveylerinden (ana-babalarından) almışlar. Bu karekter döllenden döle geçer; doğan çocuğun çocuğuna, yani torunlara da geçecek ve şayet engel olunmazsa bu durum sonsuza kadar devam eder. "Terörizmin"kaynağı insan vücudunun bizzat kendisidir, hücrelerdeki genlerdir.

Peki o zaman "terörizm"in kaynağını kurutmak için ne yapılmalıdır?

İtil'in yanıtı hazır: "Öldürmesi en kolay. Ama kazandırırken nasıl kazandırırsınız". Kazandıran unsurlardan bir tanesi tabii yaş. Terörist uzmanlarının ortak görüşü terörizmin en iyi ilacının yaşlılık olduğu.Kırkı geçince hiç kimse terörist olmuyor. O halde kırkı beklemek gerek(yani politik tutukluları cezaevinden salıvermemek-P.N.)." Ve ekliyor; "pahalı bir şey bu aslında" diyor.

Eğer toparlayacak olursak Prof.Dr.Turan İtil'in mantığının öngördüğü terörizme karşı önlemleri şu şekilde sıralamak mümkün:

a) İlk iş olarak kimlerde terörist kalıtsal özelikler taşıyan genler bulunduğu tespit edilmeli;

b) Masrafları titizlikle hesaba katmak gerektiği açık olmasına rağmen, teröristler ya tutuklanmalı ve 40 yaşına kadar cezaevinde bekletilmeli veya öldürülmeli, ya da başka bazı yöntemlerle etkisiz kılınmalıdır;

c) Teröristlerin çocuk yapmaları engellenmeli; çünkü doğacak çocuklar da aynı karekterin taşıyıcısı olacaklar. Var olan çocuklar uygulanacak politikanın kapsamına alınmalıdır.

Kısacası Prof.Dr.Turan İtil'in sempozyuma katılıp,onun yöneticilerden biri olarak savunduğu görüşler bunlar. Diğer katılanların da pek farklı bir yanları yok. Turan İtil'den sempozyuma katılanların tümünün de Türkiye'de halk yığınları üzerindeki baskı ve terörün, sömürünün daha da katmerleştirilmesinden yana olduklarına kuşku yok. "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu Uluslararası Sempozyumu" adıyla yapılan sempozyum, aslında, anti-faşist güçlere karşı uygulanan terörün yöntemlerini geniş letmek, etkisini arttırmak için dir. Düzenlenen, terör için sempozyumdur. Düzenleyenler gerici faşist teröristlerdir●

PPKK'NİN FKDC'YE GÖNDERDİĞİ KUTLAMA MESAJI

FİLİSTİNİN KURTULUŞU İÇİN DEMOKRATİK CEPHE MERKEZ KOMİTESİNE

Değerli Yoldaşlar,

Kürdistan Öncü İşçi Partisi, Kürdistan emekçi halkı adına Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe'nin 16. kuruluş yıldönümünü candan kutlar ve devrimci mücadeleci selamlarını iletir.

ABD emperyalizmi, siyonizm ve bölge gericiliği, çilekeş Filistin halkının mücadelesini domura uğratmak için gün yok ki kirli bir plan ve komployu düzenlemesinler. Fakat tüm bu çirkef oyunlara rağmen mücadeleci Filistin halkının en sonunda ABD emperyalizminin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin planlarını boşa çıkaracağına ve özgür Filistin topraklarında kendi bağımsız ve demokratik devletini kuracağına partimizin ve emekçi Kürdistan halkının inancı tamdır.

Partimiz,Filistinin Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe'nin 16. kuruluş yıldönümünde öne koyduğu görevleri başarmada bir dönüm noktası olmasını diler.

Dayanışma selamlarımızla.

5.2.1985

PPKK

Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Dış İlişkiler Bürosu

MİLİTANIN SÖZLÜĞÜ

Hazırlayan: Jar PÊŞENGÎ

YIĞIN-SINIF-PARTİ-YÖNETİM(Devam)

Parti inşa biliminde bu yapısal plan, karşılıklı ilişkiler şu şekilde sıralanmaktadır: Parti-sınıf, parti-yığınlar, parti-yöneticiler. Parti işçi sınıfının ileri, bilinçli, örgütlü kolu onun politik öncüsüdür. İşçi sınıfı ise partinin başlıca sosyal temeli ve dayağıdır. Parti-sınıf ilişkileri; partinin geniş yığınlarla kaynaşmasının, öncülük rolünü gerçekleştirmesinin, bütün bu ilişkilerin karekterini, niteliğini ifade etmektedir.

Komünist partisi sadece işçi sınıfının değil, aynı zamanda geniş halk yığınlarının kollektif örgütleyicisi ve önderidir. Parti, geniş emekçi yığınları işçi sınıfıyla birlikte savaşımda seferber etmeden, kendi amaç ve yönelişlerini gerçekleştiremez. Parti, kendi yöneticilerini en iyi yetiştirilmiş, deneyimli, davaya bağlı insanlar arasından seçmek zorundadır. Bu yöneticiler, partinin örgütsel ve yöneticilik çalışmalarından, diğer parti, örgüt ve hareketlerle bağlarından sorumludurlar. Parti yöneticileri partinin organik bir parçasıdır. Yöneticiler parti, sınıf ve yığınlar arasındaki karşılıklı ilişkilerin niteliği ve içeriği, işleyiş karekteri, bir partinin düzeyini ve niteliğini yansıtmaktadır. Elbette bu işleyiş en doğru yapıyı sosyalist toplumda bulmaktadır.

Partimiz somutunda; bütün bu karşılıklı ilişkiler sisteminin başarıyla işlemesi, Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin hayati sorunudur. Bu karşılıklı ilişkilerin sağlam bir temelde gelişmesi, savaşımda işçi sınıfının, partimizin, halk yığınlarının yöneticilerin rol ve önemini daha da artıracak, ulusal ve toplumsal savaşımımızın zafer garantisi daha da kesinleşecektir.

KOMÜNİSTLER ARASINDAKİ KARŞILIKLI İLİŞKİLER

Komünistler arasındaki karşılıklı ilişkiler; kollektiflik, yoldaşlık, karşılıklı yardım, ahlakı temizlik, hümanistlik, hoşgörülük, sevgi ve saygı, komünist prensiplik, eleştiri ve özeleştiri, yaratıcı-oluşturucu ve yapıcı ruhla karekterize olmaktadır. Komünistler arasındaki karşılıklı ilişkilerin ne soyut hümanizm, ne de ödünkarlıkla hiçbir ilişkisi yoktur. Zayıflık ve eksiklikler karşısında çekingenlik, konformizm, bencillik vs. komünistlere yabancı ve aykırı özelliklerdir. Komünistler arasındaki karşılıklı ilişkiler aynı zamanda bu özelliklerden sapmaya, ayrılmaya karşı uzlaşmaz bir mücadele sürdürmeyi gerektirmektedir. Parti yaşam tarzı, prensip ve normlarından uzaklaşmak, "küçük hak sahipliğini" savunmak, kariyerizm, egoizm, bürokratizm, cimrilik, dürüst olmayan diğer durumlar davaya büyük zararlar verir. Komünistler arasındaki karşılıklı ilişkiler, Marksist-Leninist ideolojinin temelleri, parti program, tüzük ve ahlaki gerekleri üzerinde biçimlenmekte ve sağlamlaşmaktadır. Çok yönlü politik, örgütsel ve düşünsel eğitim sürecinde gelişmek, savaşımda her komünistin değişmez ve örnek özellikleri olmaktadır. Her komünist partinin kadro çalışmasında, parti içi yaşam ve genel olarak savaşımda en çok önem verdiği soruların başında, komünistler arasındaki karşılıklı ilişkiler gelmektedir. Çünkü bu ilişkilerin niteliği aynı zamanda sözkonusu partinin düzey ve yapısının da önemli bir göstergesidir.

KOMÜNİSTLER VE PARTİSİZLER ARASINDAKİ KARŞILIKLI İLİŞKİLER

Toplumsal yaşamın değişik alanlarında (emek sürecinde, toplumsal-politik, kültürel, ailesel vs.) kişisel ilişki ve bağlar; bütün bu ilişkiler ekonomik, politik, ahlaksal, kültürel, estetik ve diğer prensipler üzerinde kurulmaktadır. Bütün bu karşılıklı ilişkilerden emekçi yığınları etkileme, yönlendirme, örgütleme görevleriyle yükümlü parti üyelerinin kişisel yaşam örnekleri büyük rol oynamaktadır. Bu rol sürekli, eğitici bir roldür. Komünistler ve partisizler arasındaki karşılıklı ilişkiler, komünistler arasındaki karşılıklı ilişkiler ve prensipler gibi karşılıklı güven, saygı, yoldaşlık, karşılıklı yardımlaşma vs. üzerinde kurulmaktadır. Ne var ki bu karşılıklı ilişkilerde komünistlerin daha insiyatifçi ve girişimci rolleri bulunmaktadır. Komünistler, bu karşılıklı ilişkilerde eğitici rol oynamakta, komünistin özelliklerini bu ilişkilerde partisizlerde yaratma, geliştirme amacını taşımaktadırlar. Bugünkü durumuyla; komünistler ve partisizler arasındaki karşılıklı ilişkiler birbirini tamamlayan iki ayrı eğilim şeklindedir. Bir yandan parti üyeleri, komite ve örgütleri, yığınları örgütleme, eğitme; faşizme, sömürgeciliğe karşı savaşımda seferber etme yönünde aktif bir uğraş sürdürür ve bununla bütün diğerlerine örnek olmaya çalışırken diğer yandan ulusal ve sınıfsal bilinçlenme, aktif savaşıma katılma yönünde politize olan yığınların durumu komünistlerle yığınların bütünleşmesini hızlandıran bir süreci meydana getirmektetir. Bu iki eğilimin bütünleşmesinde komünistlerin, aktif ve insiyatifçi rol oynamaları oldukça büyük bir öneme sahiptir. Partinin öncülük rolünün yükseltilmesinde, yığınların savaşıma aktif olarak katılması ve savaşımın bu temelde boyutlandırılması bir zorunluluktur. Ancak bu sadece kendiliğinden gelişen bir süreç değil bizlerin yaratıcılığına, güç ve olanaklarımızı seferber etmemize, sınırsız özveri ve enerjiyle, sağlam kararlılık ve inançla savaşmamıza bağlıdır.

●

İHANETİ AKLAMADA CESARETLİ BİR ADIM

Baştarafı s. 2'de

şefine güvenip partiyi faşist cuntaya peşkeş çeken teslimiyetçiliğinizi nasıl adlandırıyorsunuz? Bugün partinin bazı yaralar almasına birinci neden sizin teslimiyetçi politikanız değil midir?

Evet baylar, biz, bu politikaya karşı saldırıya geçtik. Çünkü halkımıza ve işçi sınıfına karşı sorumluluk bilincinde olduğumuzdan bu ihanetçi politikanın partiyi tümden burjuvazinin kuyruğuna takmasına karşı Leninist kadroların çelikten duvarını ördük. Zaten bu noktadan sonra sizin şefiniz partiyi teslimiyet batağına götüremeyeceğini anlayınca faşist cuntanın kolluk kuvvetlerine iltica etti. Polis şefine tövbe edip elini eteğini bu işten çekeceğine söz vermekle de kalmadı. Türkiye ve Kürdistan'da devrimci militanların her türlü insanlık dışı işkenceye rağmen yükseklerde tuttuğu devrimci onura da küfürler yağdırdı. "Yapılan siyasal çalışmalardan çıkan sonuç... hırsız ve katil yetiştirmiş ana ve babasını öldürebilecek kadar canavarlaştırılan bir insanın cemiyete yararlı olması düşünülemez.Bu anlayış halka yarar yerine büyük zararlar vermiştir, halk devrimci çalışma adı altında yapılan talan, yağmacılık, ırza geçme ve adam öldürmelerden bıkmış onu benimsemekten uzak bir tavır içine girmiştir. Bunun yanı sıra bu hırsız ve katil çetelerinin karşısında güçlü ve bütün kurumlarıyla oturmuş, yerleşmiş ve her alanda gelişmiş hiçbir tarihi fırsata yer vermeyecek kadar uyanık bir Türk devleti ve onun güçlü ordusu vardır.'"

Evet oportünistlerimiz, bu yukardaki yüz kızartıcı sözler sizin gönlünüzde yatan aslanınızındır. Dört yıl sonra bir "toplantı" yapıyorsunuz, parti ve işçi sınıfının savaşım tarihine bir kara sayfa olarak geçecek hadiseden bahsetmiyorsunuz, edemezsiniz de, çünkü ucu size de dayanmaktadır. Onunla anlayış birliğindeydiniz. Partiyi kurtarmaya çalışan Leninistlere karşı hep beraberdiniz, sizlerin içinde olduğu teslimiyetçi bataklığı farkeden MK sizi defalarca uyarmasına rağmen bu çizgiyi sürdürdünüz. Ve bugün de utanmadan politik "pişkinlik"çe bir tavır göstererek şöyle söyleyebiliyorsunuz: "12 Eylül 1980 sonsanın karşı-devrim koşullarına parti MK ayak uyduramadı". Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan birilerine daha da bu sözü söyleyebiliyorsanız bravo doğrusu!

Sizinki ayak uydurmamak da değildi. Resmen parti savaşımına ayak bağı oldunuz. Partiyi tatile sokmaya,kapısına kilit vurmaya çalıştınız. İşçi sınıfının mücadelesini ailevi sorunlara feda etmeye çalıştınız. MK'nin toplanması için MK'nin yarısının ısrarlı önerilerine karşı sizin cevaplarınızın ve gönderdiğiniz mektuplarınızın gerekçeleri nelerdi? Kürdistan halkının Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ni gündemine koyan bir partinin mücadelesini öyle kan davaları ve ailevi sorunlara feda etmek ancak siz yeminli teslimiyetçilerin tutumu olabilirdi.

Siz iki yıla aşkın, MK toplantısını pirinizin ailevi sorununu gerekçe yaparak engellediniz. Ama işin hakikatı bu muydu? Bu da değildi. Bunun cevabını sizin şefinizden dinleyelim: "... Evimi köye götürdüm. Bu tarihten itibaren örgütle tek taraflı ilişkimi kestim... Onlara artık bu mücadeleye inanmadığımı, siyasal çalışmaların kaliteli insan yetiştirme yerine katil, hırsız yetiştirdiğini, Kürt toplumu yoz bir toplum olduğundan onu bilinçlendirmenin imkansız olduğunu, benim ayrıca ideolojik olarak da yıkıldığımı artık sosyalist kuramcıların söylediklerine inanmadığımı... söyledim".

"Bazı gerçekleri kavradığımdan itibaren siyasi çalışmalarımı durdurdum ve tüm siyasi ilişkilerimi kestim, arandığımı duyunca kendiliğimden gelip teslim oldum, güvenlik görevlilerine hiç bir güçlük çıkarmadan bildiklerimi anlattım".

Evet oportünist baylarımız, sorun o kadar açıktır ki sizin daha fazla yalan ve iftiralarda bulunmanız hadiseyi örtbas edemiyor. Basit dürüstlük bile değilsiniz. Basit dürüstlük bile sizden açıkça dün ve bugün daha da süren ihanetçi tutumla bağlarınızı koparıp koparmadığınızı açıkça belirtmenizi gerektirir. Bunu yanıtlamak için de daha ne zamana kadar gerçekleri tersyüz etmeye çalışacaksınız. Siz tasfiyeciler, bugün de hiç sıkılmadan sözümona partiyi kurtarmaya çalışan eski bir PB üyesinin "çabasını" da "bildiriye" geçiriyorsunuz. "Parti birim örgütlerinin büyük çoğunluğu ise bu süreçte, başından beri sorunlarımızın örgütsel ilkelere uygun olarak oluşturulacak platformlarda çözümlenmesini savunan anlayışa katılmış ve bu yönde savaşım vermiş bir PB üyesi ile birlikte, bunu gerçekleştirebilmek için çaba harcadı", diyorsunuz.

Marksist—Leninist kadrolar partiyi sürüklenmek istenen bu teslimiyetçi bataklıktan kurtarmaya çalışırlarken, parti ağır bir bunalım yükünü omuzlarken bu "mücadeleci" PB üyesi "vatani görevini" yerine getirmek üzere askerliğe gitmedi mi? Yoksa O "vatani görevi"ni yaptığı sıralarda mı bu "değerli" çabayı verdi?

Tasfiyecilerin parti dışına düştükten sonra oluşturdukları tasfiyeci "MK", yaptığı toplantıdan, partimizin teslimiyetçi bataklığa gitmesini engelleyen gerçek sahiplerine yalan, karalama ve iftiralarda bulunuyor.

Tasfiyecilerin bu toplantısı, onların gerçek yüzlerini hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde açığa çıkarıyor. Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi halkın saflarında ihanete varan teslimiyetçi tutumlar ortaya çıkmıştır. Dün Türkiye işçi sınıfı hareketi saflarında ortaya çıkan Vedat Nedim Töre ve Şevket Süreyya Aydemir'in içine girdiği tutuma bugün K.Serbest örneği de eklenmiştir. Tasfiyeci saflarda yer alan iyi niyetli insanlar bu gerçeği görebilmelidir. İhanetin aklanmasına karşı çıkmalıdırlar●

Gizli Bir Sempozyum

Baştarafı s. 1'de

MEŞHUR CİA AJANI

Sempozyuma katılan ikinci isimlerden biri de meşhur CİA uzmanı ve ABD Milli Güvenlik Konseyi Türkiye Masası sorumlusu Paul Hanze idi. Paul Hanze geçmişte pek çok üçüncü dünya ülkelerinde ve bu arada Türkiye'de de "CİA istasyon şefi" olarak görev yaptı. Ağca'nın Papa'ya suikastı olayını, hiç bir belge ve kanıta dayandırmadığı halde, Bulgaristan'a, Sovyetler Birliği'ne hayali "uluslararası Sovyet terörizmi"ne bağlayan azgın anti-komünist ve soğuk savaş kışkırtıcılığı yolunda CIA'nın yalan haber üretme mekanizmasında halen en aktif unsurlardan biri.

ABD çıkarları adına Türkiye'deki MİT ve kontrgerilla örgütleriyle, generallerle çok yönlü ve sıkı bağları olan ve 12 Eylül darbesinin gerçekleştirilmesinde aktif görev alan biri.Öyle ki 12 Eylül 1980 sabahı darbenin başarıya ulaştığı haberi ABD'ye ulaştığında ilk müjdeyi ona vermişler ve "Paul, senin oğlanlar nihayet başardı" demişlerdi.

Toplantıya katılan yabancı isimlerden biri de bir ara Türkiye'de Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan antropolog Dr.Healtli Lowny.

SEMPOZYUMUN PROGRAMI

Toplantının neden gizli yapıldığına ilişkin gazetecilerin sorduğu soruya Prof.Dr. Turan İtil "bu toplantıya katılan insanların yüzde 99'u kendi hayatlarından endişe etmektedirler"diye cevap vermiş. Ancak herkes de bilir ki güvenlik altında yapılan böylesi bir sempozyum basına açık olsaydı katılanlardan hiç kimsenin hayatı tehlikeye girmiş olmayacaktı. Kaldı ki yanlız katılanların kimliği değil, sempozyumda konuşulan konular da basında ve dolayısıyla kamuoyundan gizli tutuldu bu da esasında sorunun "güvenlik", "hayattan endişe" etmenin ötesinde olduğunu gösterir. Toplantıya katılanların kimliklerini saklamak istemesinin asıl nedeni bunların bilim adamı değil,CİA,MİT,Kontrgerilla ve diğer batı istihbarat örgütlerinin işkence,beyin yıkama ve yalan haber yayma temelindeki karşı propaganda uzmanları olmalarıdır.

Basına yansıyan kadarıyla toplantıda ele alınan konular da bu gerçeği doğruluyor. Toplantıda tartışılan konular, tamamı ile siyasal tutukluların nasıl uysallaştırılabilecekleri, inançlarından vazgeçilebilecekleri ve direnenlere nasıl boyun eğdirilebileceği alanındaydı. "Türkiye'de teröristlerin islahı" adı altında tartışılan bu konuların tutukluların yaşam koşullarını iyileştirmekle, sözüm ona onları topluma yeniden kazanmakla ilgili bilimsel tartışmalarla uzaktan yakından hiç alakası yok. Hapishanelerdeki devrimci direnişlerin, açlık grevlerinin de gerçek nedenleri gizlenerek, saptırılarak, Türkiye'de fiziki ve psikolojik işkence elemanlarının ve özellikle devrimcileri, yurtseverleri inançlarından vazgeçirmek için oluşturulan beyin yıkama,baskı ve yıldırma sistemlerinin daha da yetkinleştirilmesi, uzmanlaştırılması çabalarını içeriyor. Örneğin toplantıya katılanların hepsinin hapishanedeki, ağır ve sağlıksız yaşam koşullarını işkenceleri, cinayetleri bir yana iterek, açlık grevlerinin amacının "devlet otoritesinin sarsılması, illegal örgütün varlığını ispat ve batı dünyasında Türkiye'nin itibarını sarsmak" olduğu konusunda birleşmesi sempozyumun bu karşıdevrimci,bilim ve insanlık dışı amaçlarını açıkça ortaya koyuyor ve işkencecileri direnişçilere karşı saldırılarda daha da cesaretlendirici sonuçlara hizmet ediyor.

İŞKENCENİN RESMİ POLİTİKANIN ÜRÜNÜ OLDUĞUNUN AÇIK KANITI

21-23 Ocak tarihleri arasında gerçekleştirilen sempozyum bir kez daha, Türkiye ve Kürdistan'daki hapishanelerde devrimci ve yurtsever tutuklulara karşı uygulanan baskı, işkence, yıldırma ve teslim alma politikasının faşist devletin planlı programlı sistemleştirilmiş politikasının ürünü olduğunu açıkça kanıtlıyor. Faşist diktatörlük, kendi deyimiyle "teröristleri islah etme" adı altında, CIA ve diğer uluslararası karşı devrim merkezlerinin işbirliği ile, işkence uyguluyor, siyasal tutukluları inançlarından vazgeçirmeye, teslim almaya çalışıyor;bunu başaramadıklarını öldürüyor. Örnegin alınan bilgilere göre Paul Hanze'nin sempozyuma sunduğu iki bildiriden biri "cezaevindeki teröristlerden rehabilitasyona karşı koyan liderlere ne tür bir tedavi uygulanabileceği" üzerine yani bizim belirtiğimiz konu üzerineydi●

Bir Seminerin Ardından

Baştarafı s. 1'de

düşen etkinlik hiç de işin yazıldığı gibi olmadığını açıkça göstermektedir. Bunun bir çok nedenleri olmakla birlikte,özellikle ikisi büyük bir öneme sahiptir. Birincisi, Türk Ordusunun geleneksel militarist karekteri ve TC'nin oluşum ve gelişmesindeki yeri; ikincisi, özellikle 12 Eylül darbesinden sonra daha da gelişip güçlenen militarist generaller-tekelci burjuvazi ortaklıklarıdır. Yani omuzu kalabalık generallerin artık sadece paralı memurlar olmadığı ve tekelci burjuvaziyle-de dolaylı-dolaysız bir çok ortaklığa girişmiş oldukları-dır. Devlet yönetimindeki üst teknokrat ve bürokratların da tekelci burjuvaziyle bağlantıları ele alındığında tekelci burjuvazi,militarist generaller,üst bürokrat ve teknokratlar arasındaki işbirliklerinin vardığı ve de varabileceği boyutlar daha iyi anlaşılmaktadır. Bu işbirlikleri gittikçe gelişen askeri-sınai kompleks ile daha perçinlenmektedir. 1982 anayasasının 117. maddesi'ne ters düşse de son seminer yukarda belirtiğimiz oluşumun yansımasından başkası değildir. Bir bağlılıktan söz edilecekse T.Özal hükümeti generallere bağımlıdır ve işbirliğinde generaller hükümetten daha fazla söz sahibidirler denilebilir. Milli Güvenlik Kurulu'nun pratik işleri de sözünü ettiğimiz oluşuma denk düşüyor.Nitekim "Hükümet Silahlı Kuvvetler İşbirliği Semineri"nin Milli Güvenlik Kurulu'nun 15 Şubat 1985 tarihli olağan üstü toplantısında bir gün sonra düzenlenmiş olması tesadüfi değildir.

Tüm bunlar da gösteriyorki, "işbirliği" teriminin şaşılacak hiç bir yönü yoktur. İşbirliği zaten önceden de vardı. Esas üzerinde durulması ve dikkat çekilmesi gereken yön seminerde konuşulan, tartışılan sinsi ve halk düşmanı planlardır●

Kürt Sorunu ve Demokrasi

Baştarafı s. 3'te

men sosyal demokratların yine de "bölücülük" tehlikesini öne sürerek konferansa katılmamaları şunu bir kez daha kanıtladı ki; sorun sadece şovenizm ve Kürt sorununun çözümünün aşırılığı değildir. Bunun yanında Kürdistan sorununun gittikçe daha çok güncelleşmesi ve kendini dayatması da Türk sosyal demokratları dahil diğer anti-faşist burjuva güçlerini hırçın davranmaya itiyor.

Öte yandan sorun, salt Kürt sorununun anti-faşist burjuva güçlerinin sınıf temellerini özünde daha çok sarstığı da değildir. Çünkü, hiç kuşkusuz, genel olarak komünizm veya bu yönelimdeki bir devrimci demokratik alternatifin uzun erimli düşünüldüğünde, tüm burjuva sınıf ve tabakaları için daha tehlikeli olduğu açıktır. Türk sömürgecilerinin en nihayetinde Kürdistansız kapitalist bir Türkiye'yi sosyalist bir Türkiye'ye tercih edecekleri de açık bir gerçektir.

Uzun erimli bütünsel ve parçasal tehlikeler böyle olduğuna göre, denilebilir ki Türk sosyal demokratları çeşitli platformlarda neden kendilerine komünist diyenlerle oturabiliyorlar da Kürt kelimesini duydukları zaman hemen protestolarda bulunup şovenizme dört elle sarılıyorlar? İşte bunun nedenleri araştırıldığında Kürdistan sorununun güncelliği ve dayatıcılığı ortaya çıkıyor. Çünkü Türk sosyal demokratları çok iyi biliyorlar ki Kürdistan sorunu salt Türkiye'de değil bölge düzleminde de kendini dayatmıştır ve güncelliği Türkiye'deki sınıfsal mühalefetinkinden ileridir. İşte bunun içindir ki Türk sosyal demokratlar kendilerine komünist diyenlerle bazı tavizler karşılığında olsa dahi oturmayı kabullenirlerken Kürt yurtseverlerini dahi "bölücü" ve "hain" ilan etmekte, dahası Türk komünistlerine bile bu yönde ders vermeye kalkışmaktadırlar.

Tüm bunlar da açıkçı gösteriyor ki, ister sosyal demokratları olsun, isterse de diğer faşizm karşıtı burjuva güçlerini olsun anti-faşist savaşım saflarına çekmek, komünist ve devrimci demokratik güçlerle işbirliklerine zorlamak Kürt sorununda verilecek tavizlerle sağlanamaz. Kürt sorununa karşı tepkilerin salt şövenizmden kaynaklanmadığı gerçeği artık görülmelidir. Kim ki, "geniş güçlerin birliği" adına geniş güçlerle verilecek ortak mücadelenin yapısına uygun Kürt ulusal demokratik haklarından şu veya bu ölçüde feragat ederse, bu, halkların ortak mücadelesine zarar verir ve burjuva güçlerin gerçek karşı çıkış nedenleri gözden kaçırılmış olur. Unutulmamalıdırki sözü edilen burjuva güçleri faşizme karşı ortak mücadeleye çekmek tavizlerle değil; Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesini, halkların birliği ve kardeşliği temelinde yükseltmeye, komünist ve devrimci demokratik güçlerin güçlü ve sağlam alternatifiyle sağlanabilir●

BİR BELGE: "TÜRKİYE'DE ANARŞİ VE...

Baştarafı s. 6'da

Kürt hareketlerine karşı savaş konusunda yer verdiği kuramlardır. Kitapta, İstanbul, Ankara, İzmir vs. gibi büyük şehirlerin dışarıda tutulacağı varsayılarak Türkiye haritası üzerinde Karadeniz'den Adana, Antakya hattına bir çizgi şeklinde sınırlanan Fatsa, Çorum, Amasya, Tunceli, Sivas, Malatya, Maraş, Adana hattında ve bu hattın doğusunda (yani anahatlarıyla Kürdistan'da) kurtarılmış bölge belirtiliyor. Buradan hareketle, geçmişte (Yani 12 Eylül öncesinde) toplu kıyımların, mezhep ve ırk ayrımının başa alındığı, böylece "Türkiye'nin doğu bölgeleri" (yani Kürdistanı')nın koparılarak bağımsız devlet ilan etme amacına yönelidiği, bu başarıldığında İstanbul başta olmak üzere batıdaki dayanak noktalarının (yani Türkiye'deki sol örgütlerin ve batıdaki Kürt topluluklarının, militanlarının) da yardımıyla iç savaş aşamasına geçilmesi hedeflenliyordu deniyor. Böylesi bir gelişmeye karşı alınacak önlemler, krokiler, bölge haritaları, güçlerin mevzileri ve özellikler açıklanıyor.

"OLABİLECEKLERİN EN KÖTÜSÜ"

Kitapta özellikle Kürdistan ulusal demokratik hareketine çok büyük dikkat çekiliyor. Özellikle Kürtlerin sınır bölgelerindeki bağımsız devlet ilanlarının engellenerek komşu ülke bağlantısının kesilmesi, sınırın anında yeşil birliklerce (komando ve diğer kontrgerillalarca) doldurularak mayınlanması ve "devletçiğin" sarılarak yokedilmesi planları ve şemaları veriliyor. "Bu önlemler ve taktikler özellikle Sovyet ve Suriye sınırları için geçerlidir" deniliyor. Böyle bir gelişmede "bağımsızlık ilan eden devlet komşu ülkeyle ikili yardım anlaşmaları imzalayarak sınırı açar ve böylece Türkiye Cumhuriyeti'ni komşu ülkeyle savaşa girmeme seçeneğine zorlar" diye belirtilerek "bunun olabileceklerin en kötüsü olduğu" vurgulanıyor. Kitapta belirtildiğine göre, bu durumun önüne geçmek için "ayrılıkçı güçler" anında, kesin ve sert önlemler alınarak bastırılmalı, susturulmalıdır.

Bu taktikler doğrultusunda, faşist diktatörlüğün yıllardır çaba gösterdiği, Kürt hareketini, hem de yanlız Türkiye Kürdistanı'ndakini değil, tüm parçalardaki hareketleri boğmak için pekçok düşmanca manevraların içine girdiği, askeri saldırılar düzenlediği kamuoyunun dikkatinden kaçmıyor. Son aylarda Türkiye İran ve Suriye düzeyinde yaptığı girişimlerde Humeyni rejimiyle yaptığı anlaşmada hep bu amacı güdüyor●

... ANTİ-BULGAR ...

Baştarafı s. 12'de

mücadeleyi de güçlendirecektir. Kürdistan'daki ulusal demokratik mücadelenin güçlenmesi faşist cuntanın yıkılış sürecini hızlandıracaktır. Bilinmelidir ki faşist cuntanın en zayıf yönlerinden biri de Kürt sorunudur. Kürt sorunu çözülmediği sürece Türkiye'nin emperyalizmle olan bağlarının koparılması ve istikrarlı bir demokrasinin yerleşmesi olanaksızdır. Kürt sorununda demokratça bir tutum almayan bir Türk demokratının tutarlı anti-emparyalist tutum alması oldukça güçtür, hatta olanaksızdır. Çünkü bugün emperyalizmin saldırgan politikasına karşı çıkmak demokratik mücadeleyle iç içe geçmiştir●

NOT: Pêşeng'in 25 Şubat 1985 tarihli 27. sayısı, bazı teknik aksaklıklar nedeniyle baskıya geç verilmiştir.

Gecikme nedeniyle tüm Pêşeng okuyucularından özür dileriz.

CUNTANIN ANTİ-BULGAR KAMPANYASI

Sosyalist Bulgaristan'da sürdürülen kimlik cüzdanı yenileme girişiminde isteyen yurttaşların isimlerini değiştirebileceğine izin verilmesi üzerine tüm burjuva basın ve yayını anti-komünist ve anti-Bulgar bir kampanya yürütüyor. Bu kampanyanın aslı ne? Kampanyanın arkasındaki güçler kimdir ve bununla neye ulaşılmak isteniyor?

YALAN BALONLARI PATLIYOR

Burjuvazinin yalanları o kadar kuyruklu ki insana inine sığamayan tilkinin kuyruğuna bir de ağaç dalları takma masalını anımsatıyor. Burjuvazi ve boyalı basını her fırsatta komünistlerin alah ve dine inanmadıklarını ve tüm dinleri afyon olarak gördüklerini ağızlarında sakız gibi çiğnediği halde, bu defa da komünist bir devlet olan Bulgaristan'da işi Türkleri zorla Hristiyan etmeye kadar götürdüler. (Bkz. Milliyet 20 Ocak 1985) "Zorla komünist" yapıyorlar denilseydi yine gelişmelerden, gerçeklerden habersiz insanları kandırabilirlerdi.

Türk basınının, faşist cunta ve emperyalist basının uçurttuğu anti-komünist ve anti-Bulgar balonların gerçeklerle ilgisi yoktur, ve yükselmeden hemen patlamaya mahkumdur. 6-8 Şubat 85 tarihlerinde Sofya'da düzenlenen uluslararası basın toplantısında bu yalan balonlar bir bir patladı.

* Öldürüldüğü ilan edilen Bulgaristan pinpong (masa tenisi) ulusal takım antrenör yardımcısı Ahmet Daudof takımıyla birlikte antreman yapıyordu.

* Baskıya dayanamayıp intihar ettiğini yaydıkları Filibe Müftüsü, basın toplantısında gazetecilere "şükür ki karşınızdayım ve ahiretten gelmiyorum. Ben ismimi değiştirmiyorum. Kimse de beni zorlamadı. Bilmem ilerde ne düşünürüm. Bazıları isim değiştirip kaynaşmak istiyor. Kendileri bilirler" diyordu.

* Yine isim değişikliğini kabul etmeyip öldürüldüğü ilan ettikleri Abdullah Memişev; gönüllü ismini değiştirdiğini, kendisine baskı yapılmadığını söylüyor ve bunu Bulgaristan toplumuyla kaynaşmada olumlu bir adım olarak değerlendiriyor.

Tüm Bulgaristan yurtaşları kanun önünde eşit hak ve görevlere sahiptirler ve istediği ismi almakta özgürdürler. Hayatın diğer alanlarında da toplumun hiç bir kesimine ayrıcalık tanınmıyor. Bu normlar Bulgaristan Anayasası'nda bizzat garanti altına alınmıştır. Samimi herkes Bulgaristan gerçeğinin anayasasının açık bir ifadesi olduğunu biliyor.

Bu anti-Bulgar ve anti-komünist propagandayla faşist sömürgeci cunta gerçek yüzünü açığa vuruyor. Türk burjuvazisi Kürdistan'ın en büyük parçasını sömürgeleştirmiş, Kürt halkına karşı eşi emsali görülmemiş ırkçı-şoven bir propaganda uyguluyor. Kürt halkının en küçük ulusal demokratik isteklerini silahla cevaplandırıyor. Öyle ki artık B. Avrupa'daki Türk konsoloslukları hastahanelere isim listelerini göndererek Kürt işçilerin çocuklarına Kürtçe isim vermelerini engellemeye çalışıyorlar. Türk burjuvazisi ve hükümetinin morali çifte standartlıdır. Anti-demokratik, ırkçı-şoven propagandayı anayasasının normu haline getiren faşist rejimin sözcüleri şimdi de demokratik hak ve özgürlükler üzerine timsah gözyaşları dökülüyorlar.

BURJUVAZİ NEYİN PEŞİNDE?

Bulgaristan üzerine koparılan yaygarayı "göçmen dernekleri"nin bir buluşu olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu aslında faşist cuntanın içinde bulunduğu iç ve dış durumun bir sonucudur. Bizzat cuntanın başı K.Evren ve onun kukla hükümeti, yaptıkları açıklamalarla kampanyanın arkasında olduklarını gösteriyorlar. Sömürgeci tekelci burjuvazi ve onun kuklaları K.Evren ve T.Özal'dan habersiz bu düzeyde bir kampanyanın yürütüldüğünü düşünmek safiliktir. Hesaplarına gelmeyen ve "işletme kazası" olarak yayınlanan en ufak haberlerden dolayı gazete yasaklayan K.Evren'den "musamaha" beklenilemez. Bu anti-komünist ve anti-Bulgar kampanyanın arkasında, NATO ve emperyalizmle sıkı bir işbirliği halinde olan burjuvazi, onun kuklası cunta vardır.

Burjuvazi anti-komünist ve anti-Bulgar kampanya ile çok yönlü bir amaç peşindedir. İçine girdiği iç ve dış sorunlarından dikkatleri başka yönlere çekmek istiyor. Gerçek yüzünü gizlemek peşindedir.

* Cunta içerde her yönüyle çıkmazdadır. Özal'ın ekonomik politikası tam bir enkaz durumunda. Enflasyon, dış borç açığı, iflaslar vs. atbaşı gidiyor. Rüşvetler olayı ile düzenin çürümüşlüğü daha da belirginleşti. Muhalefet partileri sertleşiyor, erken seçimi gündeme getiriyorlar ve kısacası burjuvazinin çıkar çelişkileri derinleşiyor.

* İşçi sınıfı ve diğer demokrat, anti-faşist güçlerin talepleri daha geniş kitleleri aktifleştiriyor. "Af" talebi artık meclis kapısına dayandı. Cuntanın düdüğü anti-faşist güçlerin sesini boğamıyor.

* Cunta ABD ve NATO'nun saldırgan planlarına kölece bağlılığını, Türk kökenli Bulgar yurtaşların "haklarını savunma" adı altına gizlemek istiyor. Türk halkının gerçek dostlarını düşman, düşmanlarını da dost gösteriyor.

* Türkiye'nin sosyalist ülkelerle olan ekonomik ilişkileri emperyalizmin çıkarlarına uygun gelmiyor. Hüriyetin "Bulgar elektriği ampul hastasıdır" diye yazması emperyalizmin Türkiye'ye atom reaktörlerini kurma çabalarına bağlı olarak görülmelidir.

* Burjuvazi, Bulgaristan'da huzursuzluk yaratıp iç istikrarı bozmak ve Bulgaristan şahsında tüm sosyalist ülkelere saldırarak her alandaki başarılarını kötülemek istiyor.

CUNTANIN SİLAHINI GERİ TEPTİRME OLANAĞI VAR

Görülüyor ki bu kampanya ile burjuvazi "sadece" anti-komünizm yapmıyor, çok yönlü amaçlar peşinde koşuyor. Cuntanın silahı geri tepilebilir. Bulgaristan'a karşı "Türk soydaşların" haklarını savunma adı altında sürdürülen bu iki yüzlü kampanyasında sömürgeci Türk burjuvazisinin Türkiye Kürdistanı'ndaki politikası ulusal ve uluslararası demokratik kamuoyunda ve uluslararası örgütler içinde teşhir edilerek hiçe çıkarılabilir. Bu aynı zamanda Kürt halkının ulusal demokratik hakları için verdiği

Devamı s. 11'de